12 పాలిట్రిక్సు కథ

"ఆ యమ్మడు నెమ్మదైన పిల్లే. వినయం, వొందనం, శాంతం...." అన్నారు రామిరెడ్డిగారు - సుబ్బరాజు రాగానే.

సుబ్బరాజు తలొంచుకున్నాడు. ఈ విషయాల గురించి పబ్లీకున మాట్లాడటం అతని కిష్టం లేదు. "కనుక్కున్నాను. మీరు రాస్తున్నారన్న పోస్టర్లు ఎగస్పార్టీ వోళ్ళే వేయించారట" అన్నాడు.

"మరేట. నా బొమ్మేసినాయ నొచ్చాడిటేపు. బొమ్మ బాగుందయ్యాంటే, 'మీ ముక్కూ మూతీ అంత సోగ్గా ఉన్నాయీ నా గొప్పేం వుందీ, మీది బొమ్మలేసే వోళ్ళు చూసి మురిసిపోయే ముఖవూ౽' అన్నాడు. నివ్వు నన్ను పొగడతన్నట్టా తెగడతన్నట్టా అనడిగేశా న్నవ్వుతూ, 'నా మాటబద్ధవైతే, ఎలక్షను కెక్కండి. మీ మొఖం జూసి సీటివ్వకపోతే ఒట్టూ' అన్నాడు. నవుతాలుగాదు, సుబ్బరాజూ, నీకా సుబ్బరాజు గారబ్బాయి కత దెలీదు గావోసు."

"నీపేరుగలాడి కతని, అది నీ మీజ్జెప్పానకొని బుజాల్తడూకునేవు, జాగ్రత్త బుజాల్తడుంకోడం గొప్పోళ్ళ లక్షణం కాదు. గుమ్మడికాయలు ఎత్తుకొచ్చినా బుజాల్తడువుకోకూడదు. గుమ్మడికాయలు పోయాయంటే నివ్వెత్తుకొచ్చినవే అని దాఖలా ఎక్కడ? ఏం గుమ్మడో? బూడిద గుమ్మడో, పండు గుమ్మడో, ఈ ఊరివో, దేశాంత్రంలోవో, ఇప్పటి మాటో, ఎప్పటి మాటో - ఎవడికి దెల్సు? అంచేతలా కంగారుపడకూడదు. పౌరుషం దెచ్చుకోకూడదు. నీతి నిజాయితీల మీదా, వాటి వెతిరేకాల మీదా ఎవరెంత వుపన్యాసాలిచ్చినా సుబ్బరాజుగారు బుజాల్తడూకోలేదు. పైగా అయనే ఎన్నో లెక్చర్లిచ్చాడు. సుబ్బరాజు గారలాటిలాటోడనుకునేవు. లక్షలు గడించాడు. కోటికి పడగెత్తేవోడే గాని ఇన్‌కంటాక్సు బాబులాటి కొడుకున్నాడు. ఓ మాటా యబ్బాయి గుర్రవంత పెంపుడు కుక్క వేసుకుని ఊటీ రైలుకెళ్ళి ఏర్కండిషనింగు పెట్టెలోకెక్కాడు. అందులో ఉన్న ఇంకో గొప్పాసామి ఝడుసుకుని గార్డుకి ఫిర్యాజ్జేశాడు. ఆఫీసరూ గార్డూ వచ్చి కుక్కని దింపేయమన్నారు. కుక్కల పెట్లోకి ఎక్కించమన్నారు. కుర్రాయన మండిపడ్డాడు. 'దీన్ని కుక్కంటావేటి? నీకేమన్నా బుర్రుందా' అన్నాడు. "మీ ఇద్దరి జీతాలూ కలిపినా, దీనికయే నెలసరి ఖర్చులో సగవుండత్తెలుసా" అన్నాడు.

"మేమిద్దరం ఊరెళ్తే ఓ పెట్టె కేటాయింపుగా దీసుకుంటాం మరి, మీ కుక్కకి అలా ఓటి బుక్ చేసుకోండి కావలిస్తే" అన్నాడు ఆఫీసరు కోపంగా. "సరే, అలాగే కానీ, నాకేం బయవా?" అని రైలు దిగిపోయాడు కుర్రాయన.

వారం తరువాత కుక్కకీ, తనకీ ఎన్నాందలో పారేసి ప్రత్యేకం ఓ ఏర్కండిషన్ పెట్టె కట్టించుకెళ్ళాడు. అగ్గదీ, పౌరుషం అంటే అలా గుండాలి. దరిమిలాను ఊళ్ళో అంతా గొప్పగా జెప్పుకున్నారు దీన్ని గురించి. పేపరాళ్ళు ఫోటో గట్రా వేసి రాస్తామని సరదా పడ్డారుగాని, సుబ్బరాజుగారే వద్దన్నారు – అం ఈ చిన్న దానికి పెద్ద పబ్లిసిటీ ఎందుకు లెండి అని. కొడుకు ప్రెస్టేజికి పొంగిపోయినా, అయనకి గుబులు పట్టుకుంది. వీడిలా గుణించేస్తే ఎన్నాళ్ళొటొస్తామూ? దీనికి తగ్గట్టు గణించాలి గామోసు! అని. ఓ మాటు ఎవరో సభలో అవినీతి గురించి ఘాటుగా మాటాడుతూంటే ఎందుకో ఎన్నడూ లేంది మనసు చివుక్కుమంది. తిరపతెళ్ళొచ్చినా స్తిమితపడలేదు. డబ్బు తరిగిపోతుందా ఏమిటి చెప్మా అని అప్పుడు అనుమానం తగిలింది. తనికీ చేసుకున్నాడు. మేనేజరులూ వాళ్ళ కుడిబుజాలూ సటటుగా కాజెయ్యాల్సిన దానికి పదింతలు బయటికి రవాణా చేసుకుపోతున్నారు. ఒక్క నెలలో వాళ్ళు తీసుకున్న అదనపు డబ్బు ఆ నెలలో వాళ్ళు పట్టుకుపోయిన చిన్న కైంకర్యాలకి పదింతలుంది, తన వాటాకి రెండింతలుంది. సుబ్బరాజుగారికి గుండె బేజారయిపోయింది. గట్టిగా అడిగేందుకు లేదు, "ఈసారి షేరు హోల్డర్ల మీటింగవనీ, మీ పని చెప్తా" అని ఒట్టేసుకున్నాడు. నెమ్మదిగా తన కొడుకుల్ని బిజినెసులో పెట్టాలని నిశ్చయించుకొన్నాడు. అయనకి వారసులయిన కొడుకులు ముగ్గురే. బే వారసులందరికీ, అక్కడ అక్కడా ఉద్యోగాలేయించేశాడు.

సుబ్బరాజుగారి కో ముచ్చటుంది. ఒక్క కొడుకుని రాజకీయాల్లో దింపుతే, ఒకడు వ్యాపారంలో గణిస్తే, మూడోవాడు కుక్కల్నీ, గుర్రాల్నీ ఏర్కండిషంగు పెట్టెల్లో, విమానాల్లో తిప్పి గుణించినా ఫరవాలేదు. ముగ్గురిలో ఎవరెందుకు పనికొస్తారో తేలాలి. అయనకి ఇతరత్రా అంగబలం లేదని కాదు. రెండు మూడు రేసుగుర్రాలూ, రెండు పార్టీల నాయకులూ, రెండు యూనియనుల హీరోలూ, పార్టీలో రెండు గ్రూపుల పెద్ద తలలూ, రెండు మూడు ఫిలిం కంపెనీల్లో పెద్ద షేర్లూ, తన పేరు మీదుండి ఇతర్ల హయాములో తిరుగుతున్న పది పదిహేను కార్లూ లేకపోలేదు.

ఓసారి పార్టీ మీటింగులో ఓ ఎలక్షనుకి అభ్యర్థుల్ని సెలక్టు చేసి టిక్కెట్లిస్తుండగా అయనకి తన కొడుకొకణ్ణి దింపాలని మనసైంది. టిక్కెట్ల రద్దీ ఎక్కువగా ఉంది. అందరికందరూ గొప్పవాళ్లేననీ, ఏ ఒకరు లేకపోయినా దేశం నాశనం అయిపోతుందనీ అందరూ అన్నారు. అవతల సంస్థలో సీట్లు పెంచేసి అందరికీ టికెట్లిద్దామా అంటే అందుకు వ్యవధి లేదు. రాజ్యాంగాన్ని సవరించాల్సి రావచ్చు. అవి నెమ్మది మీద జరిగేవి. చివరికి మూడు సీట్లకి టిక్కెట్ల దగ్గర శానా రభసైంది. పద్దెనమండుగురు అడుగుతున్నారు.

"రావుగారి ముక్కు చాలా పొడుగు. మొహం తమాషాగా ఉంటుంది. జనం ఓసారి చూస్తే మళ్ళీ మర్చిపోరు. ఇలాంటి ముఖాల్నే ఎక్కువ ప్రేమించెదరు.

కార్టూన్‌లు వెయ్యడం సులువు. ఎంత చేతగాని వాడైనా ఇట్టే పోలిక లొచ్చేలా వేస్తాడు. అంచేత యీయన కార్టూనులు తరచు పేపర్లో పడితే, పార్టీకి నిత్య పబ్లిసిటీ. అందువల్ల పార్టీ మేలు, దేశమ్మేలు కోరి రావుగారికే ఈ టిక్కెట్టు ఇవ్వా"లని ఆయన తరపు వకీలు రెడ్డిగారు వాదించాడు. ఆ సీటుకి పోటీ చేసే వారిలో ఈ క్వాలిఫికేషను ఇంకెవరికీ లేనందువల్ల ఇది ఆయనకే ఇచ్చారు.

మరోదానికి ఇలాంటిదే వచ్చింది. "మా రెడ్డిగారి ఆరోగ్యం బాగులేదు. ఎప్పుడూ పాలిటిక్సు సందడి, సమస్యలు, ప్రజాసేవ ఉండాలి. లేకపోతే మనసు, ఆరోగ్యం నాశనం అయిపోతాయి. అలాని డాక్టరు సర్టిఫికెట్టు కూడా ఉంది. ఆపైన మీ ఇష్టం. ఒక మహనీయుణ్ణి చేజేతులా పోగొట్టుకుంటామంటే... మీ ఇష్టం" అన్నాడు రావుగారు. ప్రాణంతో చెలగాటాలాడరాదని ఆ సీటు ఆయన కిచ్చారు.

"పార్టీకీ, దేశానికీ ముఖ్యంగా పేపర్లో పబ్లిసిటీ వస్తువుకీ రావుగారి కార్టూను ఫేసు, రెడ్డిగారి అనారోగ్యం ఎంత ముక్యమో మా రాజుగారి ఉపన్యాసాలూ, స్టేటుమెంట్లూ అంత ముఖ్యం అని మీరు మర్చిపోతున్నారు. ఆయన ఏం మాటాడినా మర్నాడు పేపర్లో సంపాదకీయం, నాలుగింట మూడుపాళ్ళు కార్టూన్లు వస్తాయి. జనం చర్చిస్తారు. చర్చలే దేశానికి జీవం. అదే రాజకీయ చైతన్యం. జనంలో ఆ చైతన్యం వుంటేనే దేశం బాగుపడుతుంది. అంచేత... చెప్పడం ఎందుకు మీకే తెలుసు. అదీగాక, రాజావారు పాలిటిక్సు తప్ప ఇంకేదీ చెయ్యరు. చెయ్యలేరు. ఆపైన మీ ఇష్టం" అని ఆ ప్రాంతపు మండలి తీర్మానాన్ని చదివాడు రెడ్డిగారు. ఆ సీటు ఆయనకివ్వడంతో సుబ్బరాజుగారి మనసులో ఆలోచనలు రేకెత్తాయి.

మన వెధవాయిలు ముగ్గురిలో ఇలాటి అర్హతలు ఏమున్నాయి అని తర్కించుకున్నాడు. వాళ్ళ మొహాలే గుర్తుకు రాలేదు. కనబడి చావరు గదా? పదేసేళ్ళుండగా బాగా దగ్గర్నించి తీరిగ్గా చూశాడు. ఆ ముఖాలు మనస్సులో మెదిలాయి. ఆ ముఖాలికే మీసాలు పెట్టి ఊహిస్తే రావుగారి కార్టూను ఫేసుల్లా కనిపించాయి. ఛ. ఇదిగాదు పని అని సెక్రటరీకి చెప్పాడు - వాళ్ళ ముగ్గుర్నీ ఓసారి కేకేయించండని. ట్రంకుఫోన్లు టెలిగ్రాములు, కేబుల్‌గ్రామ్ ఇచ్చి వారం రోజుల్లో వాళ్ళని రప్పించి మీటింగు వేయించాడు సెక్రటరీగారు.

కొడుకులు ముగ్గురూ వినయంగా కూర్చున్నారు. తన మనసులో మెదుల్తున్న పదేళ్ళ పిల్లల మొఖాలికీ, ఈ పాతిక ముప్ఫయ్యేళ్ళ వాటికీ వాలకంలో అట్టే తేడా కనబడలేదు.

గుమాస్తాల దగ్గర మాటాడినంత బింకంగా, బోనసు ఇంక్రిమెంట్ల డిమాండ్లకి చెప్పే జవాబులా, టూకీగా సంగజ్జెప్పాడు సుబ్బరాజుగారు. "అబ్బాయిలూ, ఇది కాశీమజిలీ కథలా ఉంటే ఉండవచ్చుగాని మీకో చిన్న పరీక్షెట్టబుతాను, చెయ్యండి. ముగ్గురూ దేశం మీదకెళ్ళి పరిస్థితులు చూసి రండి. మిమ్మల్ని పాలిటిక్సులో దింపదలచుకున్నాను. అంచేత దేశం చూసి మీ అభిప్రాయాలు చెప్పండి. బద్ధకించినా, ఎగేసినా, దగా చేసినా నా ఆస్తిలో చిల్లుకానీ ఇవ్వను. ఇన్‌కంటాక్సు కట్టి పారేస్తా జాగ్రత్త" అన్నాడు ముక్తసరిగా.

మూడో కొడుకు ధైర్యంగా ఏదో చెప్పబోయాడు. "చిల్లుకానీ ఇవ్వద్దుకాని ఓసారి చూపిస్తారా? దానికి చిన్న బెజ్జం ఉంటుందని నేనూ, కాదు పెద్దదని నా మిత్రుడూ వాదించుకుంటున్నాం. మీ రెవరితో ఏకీభవి...."

తండ్రి చూపు జూసి అది వాయిదా వేసుకున్నాడు.

"మూణ్ణెల్ల గడువు" అని కేకేశాడు తండ్రి కొడుకులు గుమ్మం దాటుతూండగా.

మూణ్ణెల్లు తిరిగి గడువు ముగిసేసరికి గడపలో వాలారు ముగ్గురూ. తండ్రి ముగ్గుర్నీ మూడు గదుల్లో కూచోబెట్టి, ఒక్కొక్కడినీ పిలిపించాడు.

పెద్దకొడుకు ముందు వచ్చాడు. మొహం దిగాలుగా ఉంది.

బట్టలు మాసి ఉన్నాయి. వాటికన్నా గడ్డం మరింత మాసింది. దైన్యం చూసి కడుపు తరుక్కుపోయింది తండ్రికి.

"తలనొప్పిగా ఉందా?" అన్నాడు.

"హో, తలేమిటి, జీవితమే నెప్పెడుతోంది" అన్నాడు కొడుకు – గాఢంగా నిట్టూర్చి సోఫాలో కూలబడుతూ.

"సంగతేవిటి? ఏవైంది" అన్నాడు తండ్రి ఆదుర్దాగా.

"నాన్నా, లాభం లేదు, మనం కాదు. దేవుడైనా సరే పాలిటిక్సులోకెక్కి ఎంత తిప్పలు పడ్డా లాభం లేదు. దేశం అలా ఉంది. కళ్ళారా చూశాను. చెవులారా విన్నాను. ప్రజలు చాలామందికి రెండు కార్లు కూడా లేవు. ఉన్నా చిన్నకార్లు. చాలామందికి అవీ లేవు. ఇంకా కొందరున్నారు. వాళ్ళ కసలు ఏమీ లేదు. చదువులేదు. తిండిలేదు. హెల్తు లేదు. వెల్తు లేదు. మరొక వంక అవినీతి, లంచగొండితనం, దగా, మోసం, బద్ధకం, పనికిమాలిన తనం, పనిమాలిన తనం, జబ్బులు, చావులు ముమ్మరంగా ఉన్నాయి. అయ్యబాబోయ్ వీళ్లందరినీ బాగు చెయ్యాలంటే, మధ్యవాళ్ళందర్నీ అదుపు జేయాలంటే బ్రహ్మతరం కాదు. ఎవరు చేయగలిగిందీ ఏమీ లేదు. అది మహా ప్రవాహం. అందు మీద కొట్టుకుపోతూ, దాన్ని మనం నడుపుతున్నామని భ్రమపడడం తప్ప మరేం లేదు. లాభం లేదు నాన్నా! లాభం లేదు" అన్నాడు.

తండ్రి జాలిగా అతనికేసి చూశాడు. "పో. పోయి స్నానం చేసి భోంచేసి పడుకో. డాక్టర్ని పంపిస్తాను – మందు తిందువుగాని. భయపడకు" అని సాగనంపి బెల్లునొక్కాడు.

"నాన్నా! ఘోరం – ఘోరం! ఇన్నాళ్ళూ మమ్మల్ని సుఖాల మధ్య పెట్టి, చుట్టూరా డబ్బు గోడలు కట్టి సమాధి చేశావు. అర్జెంటు అర్జెంటుగా నేను జీవితంలో అడుగు పెడతాను" అంటూ గాలి దుమారంలా వచ్చాడు రెండో కొడుకు.

"కూర్చో కూర్చో. కూర్చుని స్థిమితంగా చెప్పు" అన్నాడు తండ్రి కంగారుగా, ఆశ్చర్యంగా.

"చెప్పేందుకు టైము లేదు నాన్నా. పత్రికల రంగుటద్దాలలోంచి, స్వార్థపు చత్వారపు కళ్ళలో దేశాన్ని చూస్తున్న నీకేం తెలుస్తుంది టైము విలువ? నేను ఒక్క క్షణం ఆగలేను. దేశం గగ్గోలుగా ఉంది. లక్షలాది జనం బాధపడుతున్నారు. తిండి తిప్పలయిపోయింది. మందు మాసికాని కందుతోంది. ఇంపోర్టు పాలసీ బాగులేదు.

కారు అడిగిన రెండేళ్ళగ్గాని రాదు. పన్జేసే రేడియో బోల్డు ఖరీదు. బీదవాళ్ళు బీద బాధలూ గొప్పవాళ్ళు గొప్ప బాధలూ పడుతున్నారు. దేశంలో కోడిగుడ్లు శాకాహారం స్థాయికీ, పూజరోజు కాఫీ ఔషధం హోదాకీ పెరిగినట్టు లంచగొండితనం వంటి అవినీతి పనులన్నీ అవి నీతి పనులన్న జాబితాలకి ఎగబాకిపోయాయి. నీతిని గొంగళి పురుగుల్లా తినేస్తున్నాయి. ఇంకాసిని రోజులు పోతే అవే సీతాకోకలై ఎగిరి విహరిస్తాయి సుమా. ఇవి ఇలా రివాజైపోతే – తరవాత్తరవాత అవినీతి పనులింక లాభసాటివి కావు – కొత్తకొత్త తప్పుడు పద్ధతులూ పాడుపనులూ కొత్తదగాలూ కనిపెట్టాలి నాన్నా. పన్నులు ఎగెయ్యడం గౌరవం అయిన పని. సేల్సుటాక్సు వసూలు చేసి పెడుతున్న వాళ్ళని గవర్నమెంటు పద్దులడగడం నేరం. నో. ఫాదర్. నేను వెంటనే పాలిటిక్సులో దిగుతున్నాను. మైకంట్రీ నీడ్స్ మీ. నా దేశం నన్ను పిలుస్తోంది"

"నువ్వెళ్ళి రెండు గ్లాసులు మజ్జిగ తాగి పడుకో" అని అతన్ని పంపించి వెంటనే సెక్రటరీని కేకేసి వాడు పడుకోగానే గదికి తాళం వేసి తన చేతికివ్వమని ఆజ్ఞాపించాడు.

మూడో కొడుకు దర్జాగా వచ్చాడు. సమానఫాయా మనిషిలా వచ్చాడు. ఎదురుగా కూర్చుని, సిగరెట్టు ముట్టించాడు పొగరుగా పొగ వదులుతూ. "ఊఁ ఏవిటి విశేషాలు నాన్నగారూ? మీ ఆరోగ్యం బాగుందా? మొన్న ఛోం చెయ్యలేదట. ఎన్నోమైసిన్ ఇంజక్షన్లు తీసుకున్నారుట. మీరీ స్థితిలో వర్రీ కావడం నాకిష్టం లేదు. కొడైలో కాటేజీ రెడీ చేయించాను. నాలుగు నెల్లు రెస్టు తీసుకోండి. ఎలక్షను టైము కొద్దురుగాని, ఆ మేనేజరుకి చెక్కుల మీద సంతకం పెట్టే అథారిటీ తీసెయ్యండి. నే జూసుకుంటాను" అన్నాడు.

"ఎలక్షనుకా? నువ్వు నిలబడదామనుకుంటున్నావా?" అన్నాడు సుబ్బరాజు గారు – బేజారైపోయిన గుండెల్ని మెల్లగా దిటవు చేసుకుని 'నాచురల్లీ' అన్నాడు కొడుకు సిగరెట్టు ముట్టిస్తూ.

తండ్రి విచిత్రంగా చూశాడు కొడుకుకేసి.

"నాన్నా, నేను ఎక్కువ మాట్లాడి మన టైము వేస్టు చెయ్యను. మెడమీద బుర్ర, ఊరిమీద పరపతి బిజినెస్సూ, డబ్బూ, టాక్సూ అన్నయ్యల్లాంటి కొడుకులూ ఉన్నవాడెవడైనా సరే పాలిటిక్సులో దిగక మానడు. వ్యాపార దక్షతగల వాడెవడైనా సరే దేశం పరిస్థితి ఇలా ఉండగా చూస్తూ కూర్చోడు. మీరు ఈ ఫీల్డు తీసుకోండి, బిజినెస్ పొటెన్షల్ ఎంతుందో నే చెప్పలేను. వెధవ టాక్సులకి భయపడి వ్యాపారం చంపుకోడం, కాటేజిండస్ట్రీసుతో కాలక్షేపం చెయ్యడం తెలివితక్కువతనం. మీరు కొడై వెళ్ళండి లేదా కాశ్మీర్ వెళ్ళండి. నేను చక్కబెడతాను అన్నీ" అన్నాడు కొడుకు.

టెలిఫోను మోగింది. సుబ్బరాజుగారి కాలికింద మీటనొక్కితే అదలా ఆపద్ధర్మంగా మోగుతుంది. "హలో" అని, అర నిమిషం విని – "నువ్వెళ్ళు మళ్ళీ కలుసుకుందాం. ఇండియాలోనే ఉండి సుమీ. పనుంది" అని చెప్పి కొడుకును సాగనంపి, నిట్టూర్చి వెనక్కి జారగిలబడ్డాడు.

☆ ☆ ☆

సుబ్బరాజు, ఇప్పుడు చెప్పు కథలో సుబ్బరాజుగారేం చేశాడు. ముగ్గురిలోనూ రాజకీయాల కెవర్నెన్నుకున్నాడు? అన్నాడు రామిరెడ్డిగారు కథ ఆపి.

"చెబుతా. ముందరాయన సెక్రట్రీని పిలిచి తన వయస్సెంతో చెప్పమని ఉంటాడు. తరవాత జ్యోతిష్కుణ్ణి పిలిచి ఇంకా ఇరవై యేళ్ళ ఆయుర్దాయం ఉందని, ఆరోగ్యం బ్రహ్మాండంగా ఉందనీ చెప్పించుకుంటాడు. ఒకటో కొడుకుని టానిక్కుల డాక్టరుకీ, రెండోవాణ్ణి సైకాలజీ డాక్టరుకీ ఒప్పజెప్పంటాడు. వాళ్ళిద్దరూ పొలిటిక్సుకి పనికిరారు. ఒకడు దేశం చూసి బాబోయ్ మన మేమీ చెయ్యలేము అనేశాడు. రెండోవాడు నేను చాలా చెయ్యాలీ, చేస్తానూ అన్నా తీరా దిగాక ఆ సుడిగుండంలో పడి మునిగిపోతాడు. దేశసేవ మీద అంత ఉబలాటం ఉన్నవాడెవడూ ఆటిరాడు గదా. ఇహ, మూడో కొడుకు గట్టివాడే కాని మరీ గట్టివాడు. వాడు చెప్పిన మాటలతో సుబ్బరాజుగారి వ్యాపార జ్ఞాననేత్రం తెరుచుకుంది. అంత ఫీల్డుండగా మనం ఊరికే ఉండటమేమిటని ఉత్సాహం కలిగి రాజకీయాల్లోకి ఆయనే దిగ నిశ్చయించుకుని ఉంటాడు" అన్నాడు సుబ్బరాజు.

"మరి మూడో కొడుకు? వాడు స్తిమితంగా ఉంటాడా? చెప్పినట్లు వింటాడా?"

"దానికేముంది? వాడికి మంచి గడుసైన పిల్లని, చక్కనిదాన్ని తెచ్చి పెళ్లి చేస్తాడు. స్విట్జర్లాండ్ కి హనీమూన్ తీసుకుని పోతుందా పిల్ల" అన్నాడు సుబ్బరాజు.

★ ★ ★